

Stof van het leven

Ik zat onder de trap toen ik besloot te gaan wandelen. Op dat moment had ik er nog niet bij stil gestaan hoe het was om 1014 kilometer te lopen met een rugzak op mijn rug. Ik had geen idee of ik dat wel kon, ik wist niet dat ik bijna honderd nachten wild zou kamperen of wat ik daarna zou doen. Ik had de man met wie ik al 32 jaar samen was, niet verteld dat hij met me meeging.

Nog maar een paar minuten daarvoor had het een goed idee geleken om ons onder de trap te verstoppen. Om 9 uur die ochtend begonnen de deurwaarders op de deur te bonken, maar we waren er niet klaar voor. We waren niet klaar om los te laten. Ik had meer tijd nodig: nog een uur, een week, een leven. Dus hurkten we samen onder de trap, als stoute kinderen die wachten tot ze ontdekt worden.

De deurwaarders liepen om naar de achterkant van het huis, probeerden de ramen en deuren om te zien of ze binnen konden komen. Op dat moment viel mijn oog op het boek in een verhuisdoos, *Five Hundred Mile Walkies*, het verhaal van een man die met zijn hond het South West Coast Path loopt. Moth, mijn partner, zat vlak naast me, met zijn hoofd op zijn knieën en zijn armen erom heen, verdedigend, vol pijn en angst en woede. Woede vooral. De afgelopen 3 jaar waren één groot slagveld geweest. Het leven had alle munitie verzameld die het kon vinden en die met volle kracht op hem afgeschoten. Hij was uitgeput van woede. Ik legde mijn hand op zijn haar. Ik had dat haar gestreeld toen het lang en blond was, en er zeezout, takjes hei en jeugd in zaten; toen het bruin was en korter, met bouwgijs en speelklei van de kinderen erin; en nu was het zilver, dunner en zat het vol stof van ons leven.

Ik had Moth leren kennen toen ik 18 was, nu was ik vijftig. Samen hadden we zijn vervallen boerderij opgeknapt, steen voor steen alle muren hersteld, we hadden groenten en kippen en twee kinderen groot gebracht, een schuur ingericht voor bezoekers die ons leven kwamen delen en geld in het laatje brachten. En als we die deur uitgingen, zou dat allemaal achter ons liggen, alles achter ons, voorbij, afgelopen, uit.

“We kunnen gewoon gaan wandelen”. Het was belachelijk om te zeggen, maar ik zei het toch.

“Wandelen?”. “Ja, gewoon wandelen”. Zou Moth dat redden? Had hij niet net de diagnose gekregen van die zeldzaam slopende hersenziekte die eerst langzaam zijn lichaam zou vernietigen en dan zijn geest? Maar toch: die hele wandeltocht langs de kust, van Minehead, Somerset, tot Poole en Dorset, het leek me best te doen.

Maar het idee dat wij over heuvels, stranden, rivieren en heidevelden zouden gaan lopen, leek op dat moment even ondenkbaar en onwaarschijnlijk als de mogelijkheid dat we onder de trap vandaan

kwamen en de deur opendeden. Dat was iets wat anderen misschien zouden doen, wij niet. Waarom niet? Omdat we hadden verloren. De rechtszaak verloren, het huis verloren en onszelf verloren.

Ik stak mijn hand uit om het boek uit de doos te pakken en keek naar het omslag: *Five Hundred Mile Walkies*. Wat klonk dat idyllisch. Ik besepte toen niet hoe meedogenloos het South West Coast Path was en wat het betekende: 1014 kilometer lopen over een pad van vaak maar 30 centimeter breed, in het wild overnachten, in het wild leven en elke pijnlijke actie verwerken die er de oorzaak van was dat we hier nu zaten, op dit moment, verborgen.

Ik wist alleen dat we moesten gaan wandelen. En nu hadden we geen keus meer, want de mannen hadden me gezien, we konden niet meer terug, we moesten vertrekken. Toen we uit het donker onder de trap vandaan kropen, draaide Moth zich naar mij om: "Samen?" "Altijd" zei ik. We bleven staan bij de voordeur. We stonden op het punt het donkere, eeuwenoude huis waarin we ons 20 jaar geborgen hadden gevoeld, te verlaten. Als we eenmaal die deur door waren, konden we nooit meer terugkomen.

Hand in hand liepen we het licht in.